

Константин Константинов

Змийската кожа

Най-напред бързаше с изплезен език Вълчо. След него крачеха един след друг запъхтени Слави и Любен. На опашката пъплеше Чочо и от време на време поспираше да извика:

– Ехо-о! Бате Славе, това не е ли Черни връх?

Слънцето печеше право насреща. В синьото небе нямаше ни едно облаче. Каменливата пътека се виеше все по-нагоре и по-нагоре, като че нямаше край.

На чешмата при Говедарника дружината спря да си почине. Разтвори раниците, хапнаха, пиха по едно канче студена вода, а Любен дори наду хармоничката.

Изведнъж Вълчо, който душеше нещо из камънака, заръмжа, наежи се и залая уплашено. Слави се взря нататък и скочи. Грабна тоягата си и викна:

– Не мърдайте! Усойница! – и хукна нататък.

Любен и Чочо хлъцнаха от страх и се приготвиха да бягат. Слави приближи дебнешком до камъка, дигна тоягата и неочаквано се засмя:

– Тю-ю, бре Вълчо! Излъга всички ни! То било само кожата и! Любен и Чочо боязливо приближиха и източиха вратове: върху напечения камък лежеше като лъскава жива усойница суха змийска кожа. Слави я бутна с тоягата и тя прошумоля. Чочо се опули.

– Мамо-о! Ами ако се преструва?...

– Какво ще се преструва, бре юнако? Нали уж си учил тия неща: спала е цяла зима, напролет се събудила, съблякла си кожата и сега се разхожда с нова премяна. Пък старата я оставила да плаши такива като вас. Хайде сега, ходом!

Урвата почна отново. Гърбовете се измокриха от пот. Нозете почнаха да натежават.

След два часа най-после стигнаха Черни връх. Хладен ветрец подуваше над големите напечени скали. Право пред тях се дигаше висока дървена пирамида. Дружината веднага се покатери отгоре. Боже! Каква ширина, какъв чудесен изглед имаше отгук!

– Хе там ония синкави линии – посочи Слави, – видите ли, на север е Балканът. Отвъд, на запад, тъмните ония вериги – това е Осоговската планина. Тук, в оная долчинка, иззира Струма и тръгва за Бяло море. А пък тая грамада на юг-хе-е – това е Рила. Зад нея, ама сега не се вижда, е Пирин.

Вятърът духаше по-силно и сега те слязоха до чешмичката да обядват на слънце. Други излетници бяха седнали настрана и си почиваха. Двама черни хора, голи до кръста, лежаха по-далеч.

– Бате Славе – пошепна учудено Чочо. – Я погледни! Арапи!

– Арапи – като тебе и мене! – засмя се Слави. – Само че са хвърлили старата кожа, също като змията, и сега са с нова.

Чочо го гледаше слисан.

– Какво ме зяпаш такъв? – подзе отново главатарят. – Стой и ти така два-три часа и ще видиш как ще ти поникне нова кожа като на змей... Ами я дайте раниците, че трябва да се изпразнят, да не ни тежат на връщане. Ха сядайте да ядем!

Щом се нахраниха, събуха обувката и се натъркаляха да си починат. Скоро Слави и Любен заспаха. Вълчо се пощеше до краката им. Само Чочо се въртеше ту на една, ту на друга страна. По едно време той се понадигна и погледна ония двамата, черните, които все така лежаха съблечени до пояс. Тогаз той изведнъж свали пуловера и ризата си, легна като тях по очи и се помъчи да спи.

* * *

– Ставайте! – изкомандва Слави. – Стягайте раниците и на път! Я, слънцето вече се спусна към Селимица!

Любен скочи, метна раницата. Вълчо весело залая. Върхът беше опустял.

– Хайде по-скоро! – викаше главатарят.

– Я! Ами ти какво правиш, бре? – плесна с ръце Слави. Чочо се мъчеше да облече ризата си и охкаше високо:

– О-о-о! Мамичко! Боли... много боли!... Слави и Любен приближиха уплашено.

– Какво има?

– О, боли бе, много боли!... – викаше Чочо. – Гърбът, бе бате Славе... Не мога да се облека!

Погледнаха му гърба – червен като керемидата и напукан.

– Какво е туй чудо, бре? Какво си правил? – викна Слави. – Ами ти цял си изгорял...

– Исках... исках да си сменя кожата... о-о... боли, ма-мичко... исках да ми излезе черна кожа, бе бате Славе, като на ония... Ти нали каза...

– Ах ти, умник такъв, че ти за истина ли го взе, бре – ядоса се Слави. – Любене, я скоро дай шишето с дървеното масло за салатата. Добре, че го взехме тази сутрин, инак какво щяхме да правим този хубостник! Чакай сега!

Той наля на дланта си масло и започна да маже гърба на Чочо.

Чочо завика по-силно. Цялото му тяло гореше. Когато го намазаха, той лъсна като червена мекица. Насила облякоха ризата му. Слави взе неговата раница и тръгнаха полека да се връщат. Любен надуваше хармоничката, за да забравят прежеждието, но Чочо през целия път му пригласяше с охкания. На няколко пъти спираха да си починат. Най-после се смъкнаха в града. Заведоха Чочо у дома му.

– Хайде сега – каза Слави, – преди да легнеш, да се намажеш още веднъж. Пък друг път да питаш как стават тия работи. Искаше да станеш Чочо-змея, ама то изведнъж не може. Преди това ще се превърнеш на рак – и то червен, че чак тогаз ще смениш кожата. Разбра ли?

КРАЙ

© Константин Константинов

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007
Редакция: VHorse, 2007

Публикация:

Константин Константинов
ПРИКАЗКИ ЗА ТЕБЕ
Избрани приказки и разкази

ЗЛАТНА БИБЛИОТЕКА
Избрани творби за деца и юноши
Под редакцията на Дамян Дамев
Двадесет и трета книга

Редактор Христиана Василева
Художник Иван Кьосев
Художествен редактор Тончо Тончев
Технически редактор Катя Бижева
Коректор Елена Иванова
Л. Г. У. Тематичен № 2661. Година 1971
Дадена за набор на 8. II. 1971 година
Подписана за печат на 10. XI. 1971 година
Излязла от печат на 30. III. 1972 година
Формат 1/16 84/116. Тираж 60 000
Печатни коли 10,50. Издателски коли 17,12
Цена 2,15 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС, София, 1972
Отпечатана в ДПП „Балкан“. Подвързана в ДПК „Д. Благоев“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3274>]